

ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
ΣΤΗ SSANGYONG
ΤΗΣ ΝΟΤΙΑΣ ΚΟΡΕΑΣ

Το ανά κείρας κείμενο αλιεύθηκε από την αντιεξουσιαστική ιστοσελίδα www.libcom.org και μεταφράστηκε το ζεστό μήνα Αύγουστο του 2009, σχεδόν παράλληλα με τις εξελίξεις στη μακρινή Νότια Κορέα. Αποτελεί μια μικρή συμβολή στην καταγραφή των ταξικών αγώνων σε κάθε γωνιά του πλανήτη καθώς και μια παρουσίαση ενός τρόπου αντίστασης στην αναδιάρθρωση την οποία όλο και συχνότερα σερβίζουν τα αφεντικά μαζί με απολύσεις και πρόωρες συνταξιοδοτήσεις, ειδικά στους καιρούς παγκόσμιας οικονομικής κρίσης τους οποίους διανύουμε. Μας φάνηκε ιδιαίτερα σημαντικό να παραθέσουμε το χρονικό του αγώνα στη Ssangyong, σε μια εποχή που στην Ελλάδα αντίστοιχες εργοδοτικές συμπεριφορές και αφεντικάνικα καπρίτσια αντιμετωπίζονται με μοιρολατρία, παθητικότητα και εθελούσια παραχώρηση δικαιωμάτων που έχουν κατακτηθεί με αγώνες και αίμα. Οι απεργοί της Ssangyong χτυπήθηκαν στα ίσα με τα αφεντικά, στέλνοντας σήματα καπνού στο παγκόσμιο προλεταριάτο.

Ένα βίντεο-χρονικό του αγώνα μπορείτε να βρείτε στην ιστοσελίδα:

www.mediahacker.org/2009/08/video-retrospective-the-ssangyong-occupation
ή επικοινωνώντας στο email: bidawar@yahoo.gr

Η παρούσα έκδοση αφιερώνεται στη φίλη και συντρόφισσα δίπουκ που τόσο άδιστα χάσαμε πριν ένα χρόνο. Ο αγώνας και το γέλιο της θα μας συντροφεύουν πάντα...

Ανάλυση και χρονικό της απεργίας και της κατάληψης ενάντια στις απολύσεις στην αυτοκινητοβιομηχανία Ssangyong

του Loren Goldner

Η απεργία και η κατάληψη της αυτοκινητοβιομηχανίας Ssangyong στην Pyeongtaek της Νότιας Κορέας τελείωσε στις 5 Αυγούστου, μετά από 77 μέρες. Η συμφωνία που υπογράφηκε από τον σύνδικο μάντζερ Park Young-tae και τον πρόεδρο του τοπικού σωματείου Han Sang-kyun αποτέλεσε μια σχεδόν ολοκληρωτική ήττα για τους 976 εργάτες που είχαν καταλάβει τη μικρή αυτοκινητοβιομηχανία στις 22 Μαΐου και την είχαν υπερασπιστεί ενάντια σε επιθέσεις στρατιωτικού τύπου. Ακόμη χειρότερα, την παράδοση τους ακολούθησε η κράτηση και ανάκριση δεκάδων απεργών από την αστυνομία, οι οποίες θα συνοδευτούν πιθανότατα από κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος καθώς και από μια δικαστική αγωγή τεραστίων διαστάσεων (περίπου 32 εκατ. ευρώ) κατά του Κορεάτικου Συνδικάτου Μεταλλεργατών (KMWU) και ίσως και άλλες αγωγές κατά μεμονωμένων εργατών για καταστροφές στη διάρκεια της απεργίας. Η σκληροπυρηνική δεξιά κυβέρνηση της Κορέας με επικεφαλής τον Lee Myong Bak, σηματοδοτεί με αυτά τα μέτρα -την τελευταία και δραματικότερη νίκη "χωρίς αιχμαλώτους" ενάντια στις λαϊκές διαμαρτυρίες τον τελευταίο ενάμιση χρόνο- την πρόθεσή της να ισοπεδώσει οποιαδήποτε μελλοντική αντίσταση στην αδιατάρακτη κυριαρχία που ασκεί, εξυπηρετώντας το μεγάλο κεφάλαιο.

Η απεργία της Ssangyong απηχούσε τη δυναμική που παρατηρήθηκε στον πρόσφατο αγώνα στη Visteon(1) του Ηνωμένου Βασιλείου και σε μάχες ενάντια στην αναδιάρθρωση της αυτοκινητοβιομηχανίας σ' ολόκληρο τον κόσμο. Από την άλλη, επειδή περιλάμβανε τη συνολική κατάληψη του εργοστασίου και τη μετέπειτα βίαιη υπεράσισή του ενάντια στην αστυνομία, τους μπράβους και τους απεργοσπάστες, ήταν ο πρώτος αγώνας τέτοιου είδους στην Νότια Κορέα εδώ και χρόνια. Η ήττα του - μιά ακόμη στη σειρά πολλών σε διάστημα κάποιων ετών- δεν είναι καλό προμήνυμα για τις μελλοντικές αντιστάσεις.

Η αυτοκινητοβιομηχανία Ssangyong αγοράστηκε πριν τρία χρόνια από την κινέζικη Automotive Industry Corporation, με έδρα τη Shanghai, η οποία διαθέτει το 51% των μετοχών. Εκείνη την εποχή το εργοστάσιο της Pyeongtaek (βρίσκεται σε απόσταση 45 λεπτών από τη Seoul) απασχολούσε 8700 εργαζόμενους. Την εποχή της απεργίας είχαν απομείνει 7000. Το Φεβρουάριο η εταιρία κατέθεσε αίτηση χρεωκοπίας, προτείνοντας την αναδιάρθρωση και προσφέροντας το εργοστάσιο της Pyeongtaek σαν ενέχυρο για περαιτέρω δάνεια για να βγει από το καθεστώς χρεωκοπίας. Το δικαστήριο ενέκρινε το σχέδιο χρεωκοπίας, αναμένοντας επαρκείς απολύσεις για να ξαναγίνει η εταιρία επικερδής.

Η στρατηγική της διοίκησης φαίνεται ότι περιλάμβανε μακροπρόθεσμες περικοπές προσωπικού συνοδευόμενες από μεταφορά τεχνολογίας σε επιχειρήσεις της Κίνας. Μετά την απόκτηση της από την Shanghai Automotive, η αυτοκινητοβιομηχανία Ssangyong δεν δέχτηκε νέες επενδύσεις και δεν βγήκε στην

κυκλοφορία κανένα νέο μοντέλο αυτοκινήτου. (Οι κορεάτες εισαγγελείς έχουν εγείρει ζητήματα νομιμότητας για τη μεταφορά τεχνολογίας στην Κίνα, αφού η επίμαχη τεχνολογία έχει αναπτυχθεί με επιχορηγήσεις της κορεάτικης κυβέρνησης αλλά μέχρι σήμερα δεν έχουν ληφθεί νομικά μέτρα.) Τον Δεκέμβριο του 2008 υπήρξε επίσης μια κινητοποίηση σε διαμαρτυρία για αυτή τη μεταφορά τεχνολογίας. Μετά την απόφαση του δικαστηρίου χρεωκοπίας, οι εργάτες του εργοστασίου απάντησαν τον Απρίλιο με προειδοποιητικές απεργίες ενάντια στις επικείμενες απολύσεις. Αυτές εξελίχθηκαν σε μαζική απεργία και πλήρη κατάληψη του εργοστασίου από 1700 εργάτες όταν ανακοινώθηκε η λίστα με τα ονόματα αυτών που θα απολύονταν. Η απεργία εστίαζε σε τρία βασικά αιτήματα: 1) όχι στις απολύσεις 2) όχι στην ελαστικοποίηση 3) όχι στις εργολαβίες. Η εταιρία ήθελε να ξαναγκάσει 1700 εργάτες σε πρόωρη συνταξιοδότηση και είχε απολύσει 300 εποχιακούς. Οι εργάτες της Ssangyong είναι οργανωμένοι στο KMWU και έχουν δουλέψει κατά μέσο όρο 15-20 χρόνια στο εργοστάσιο. Ένας μόνιμος εργάτης κερδίζει βασικό μισθό περίπου 30 εκατ. βον (17.500 ευρώ ετησίως). Ένας εποχιακός περίπου 15 εκατ. για την ίδια δουλειά. (Στην Κορέα, ο βασικός μισθός αποτελεί μονάχα μέρος του τελικού μισθού που περιλαμβάνει επιδόματα -για τους μόνιμους- καθώς και ένα σημαντικό ποσοστό υπερωριών με μεγαλύτερες αποδοχές που συχνά φτάνουν τις 10 ώρες την εβδομάδα και γίνονται αποδεκτές ή και επιθυμητές από τους περισσότερους εργάτες ως απαραίτητο συμπλήρωμα εισοδήματος.)

Από τα μέσα Ιουνίου περίπου 1000 εργάτες συνέχιζαν την κατάληψη με προμήθεια φαγητού από τις συζύγους και τις οικογένειές τους. Περίπου 5000 εργάτες που δεν προορίζονταν για απόλυση έμεναν σπίτι τους και άλλοι 1000 από το προσωπικό των προϊσταμένων ήταν απεργοσπάστες, κυρίως συντηρώντας τις μηχανές, αφού η παραγωγή αυτοκινήτων σταμάτησε με το ξεκίνημα της κατάληψης. Τις πρώτες εβδομάδες δεν υπήρχε έντονη αστυνομική παρουσία στην Pyeongtaek. Αυτό οφειλόταν, εν μέρει τουλάχιστον, στη σοβούσα πολιτική κρίση που ακολούθησε την πρόσφατη αυτοκτονία του πρώην προέδρου της Νότιας Κορέας Noh Mu Hyeon και τις ακόλουθες, ευρείας κλίμακας, διαδηλώσεις που εξέφραζαν την εντεινόμενη αγανάκτηση ενάντια στη δεξιά κυβέρνηση του Lee Myong Bak. Η κυβέρνηση Lee, που εκλέχτηκε το Δεκέμβριο του 2007 με βάση ένα πρόγραμμα υψηλής οικονομικής ανάπτυξης και που έχει ήδη χάσει μέρος του κύρους της από τα αλλεπάλληλα σκανδαλώδη μέτρα προς όφελος των πλουσίων και από την παγκόσμια κρίση, αρχικά εξεπλάγη από το βάθος της αγανάκτησης που αποκάλυψαν οι διαδηλώσεις στις οποίες έλαβαν μέρος έως και ένα εκατομμύριο άνθρωποι. Επειδή η επιχείρηση των μονάδων καταστολής μετά την κηδεία του Noh είχε εντείνει την αγανάκτηση και είχε βγάλει περισσότερο κόσμο στο δρόμο, η κυβέρνηση αρχικά δεν ήθελε να αντιμετωπίσει το ενδεχόμενο ακόμη μεγαλύτερης δυσάρεσκειας την οποία μπορεί να πυροδοτούσε μια άμεση επίθεση στο εργοστάσιο της Pyeongtaek.

Στις 16 Ιουνίου, πραγματοποιήθηκε μια μεγάλη αντι-απεργιακή συγκέντρωση 1500 ατόμων έξω από τις πύλες του εργοστασίου. Η συγκέντρωση αποτελούταν από τους 1000 προϊστάμενους απεργοσπάστες, 200 πληρωμένους

μπράβους και 300 εργάτες που δεν ήταν στη λίστα των απολύσεων και δεν υποστήριζαν την απεργία. 400 άντρες των μονάδων καταστολής απλά στέκονταν εκεί χωρίς να κάνουν τίποτα και τελικά κήρυξαν παράνομη τη συγκέντρωση των απεργοσπαστών, προφανώς φοβούμενοι ότι οι καταληψίες εργάτες και οι υποστηρικτές τους μπορεί να της επιτίθονταν.

Στη διάρκεια της απεργοσπαστικής συγκέντρωσης περίπου 700-800 εργάτες από παρακείμενα εργοστάσια, όπως αυτά της εταιρίας Kia Motors, είχαν έρθει για να υπερασπιστούν το εργοστάσιο της Ssangyong, σε κάποιο βαθμό ανταποκρινόμενοι σε μια αλυσίδα μηνυμάτων sms που είχε στείλει το KMWU.

Οι καταληψίες εργάτες είχαν κάνει σχέδια για βίαιη αντίσταση ενάντια σε οποιαδήποτε απόπειρα της αστυνομίας να ανακαταλάβει το εργοστάσιο και είχαν συγκεντρώσει απόθεμα από μεταλλικούς σωλήνες και βόμβες μολότοφ. Σαν τελευταίο πλάνο υποχώρησης είχαν την προαποφασισμένη συγκέντρωση στο τμήμα βαφών, όπου (κατά την εκτίμησή τους) τα εύφλεκτα υλικά θα αποθάρρυναν την αστυνομία από το να ρίξει δακρυγόνα λόγω ενδεχόμενης πυρκαγιάς. (Όπως θα δούμε, αυτή η εκτίμηση αποδείχθηκε σωστή, αλλά τελικά ήταν ανώφελη.)

Μίλησα με έναν αγωνιστή που συμμετείχε στην κατάληψη και είχε κριτική στάση για το ρόλο του συνδικάτου. Κατά την άποψή του, το KMWU διατήρησε την απεργία υπό τον έλεγχό του. Ωστόσο, σε αντίθεση με το ρόλο των συνδικάτων στον αγώνα της Visteon στο Ηνωμένο Βασίλειο και στην αποσύνθεση της αυτοκινητοβιομηχανίας στις ΗΠΑ, το KMWU υποστήριξε την παράνομη ενέργεια της κατάληψης του εργοστασίου και της προετοιμασίας της βίαιης υπεράσπισής του. Από την άλλη, στις διαπραγματεύσεις με την εταιρία επικεντρώθηκε στο αίτημα να μην γίνουν απολύσεις και υποστήριξε χλιαρά το αίτημα να μην υπάρξουν εργολαβίες και να ισχύσει καθεστώς εργασιακής ασφάλειας για όλους.

Ο πυρήνας της κατάληψης του εργοστασίου απαρτιζόταν από 50 με 60 ομάδες βάσης των 10 ατόμων περίπου, οι οποίες με τη σειρά τους εξέλεγαν έναν αντιπρόσωπο (chojang) για το συντονισμό της δράσης. Σύμφωνα με τον ίδιο κριτικό εργάτη, αυτοί οι chojang είναι οι πιο μαχητικοί εργάτες και έχουν την πιο αναπτυγμένη ταξική συνείδηση.

Εαναλέμε ότι η απεργία στη Ssangyong ξεκίνησε σε ευνοϊκό πολιτικό κλίμα, το οποίο έβαλε την κορεάτικη κυβέρνηση σε θέση άμυνας αλλά στη συνέχεια είχε να αντιμετωπίσει τη βαθεία κρίση της αυτοκινητοβιομηχανίας και τη γενικότερη παγκόσμια οικονομική κρίση. Το κοντινό εργοστάσιο της εταιρίας Kia Motors βρέθηκε κι εκείνο στο επίκεντρο κρίσιμων διαπραγματεύσεων για μέτρα ενάντια στην κρίση και η GM-Daewoo χτυπιέται από την παγκόσμια αναδιοργάνωση της GM. Η στρατηγική της εταιρίας, όπως συνέβη και στη Visteon, στην καλύτερη περίπτωση ήταν η αργή διάλυση (ήδη στα σκαριά από το 2006) ή ακόμη και το άμεσο κλείσιμο του εργοστασίου.

Στα τέλη Ιουνίου, η κυβέρνηση και η εταιρία εγκατέλειψαν τη στάση αναμονής και άρχισαν την επίθεση. Στις 22 Ιουνίου είχαν ήδη κατατεθεί σκληρές αγωγές κατά 190 απεργών. Μερικές μέρες αργότερα, ένας απολυμένος και χρεωμένος

μέχρι το λαιμό εργάτης αυτοκτόνησε. Το ευρύτερο κοινωνικό και πολιτικό κλίμα συνέχισε να χειροτερεύει, με ομάδες που κυμαίνονταν από τους δασκάλους μέχρι τους μοναχούς να επιτίθενται στην επιταχυνόμενη δεξιά στροφή της κυβέρνησης και οι δυνάμεις της τάξης, καθοδηγούμενες από το κυβερνών Κόμμα Hanaradang (Μεγάλο Εθνικό Κόμμα), χαρακτήρισαν αυτούς τους επικριτές συμπαθούντες της Βόρειας Κορέας. Γίνονταν συχνά διαδηλώσεις των υποστηρικτών της απεργίας στη Seoul και την Pyeongtaek αλλά σπάνια μάζευαν περισσότερους από μερικές χιλιάδες ανθρώπους.

Στις 26 και 27 Ιουνίου ξεκίνησε και πάλι μια σοβαρή επίθεση από την κυβέρνηση και την εργοδοσία, καθώς πληρωμένοι μπράβοι, απεργοσπάστες που είχαν στρατολογηθεί από τους απεργούς που δεν θα απολύονταν και οι δυνάμεις καταστολής προσπάθησαν να εισέλθουν στο εργοστάσιο. Κατέλαβαν το κύριο κτίσμα μετά από άγριες συγκρούσεις στις οποίες υπήρξαν πολλοί τραυματίες. Οι καταληψίες εργάτες υποχώρησαν στο τμήμα βαφών, ακολουθώντας την (προαναφερθείσα) στρατηγική τους. (Τον Ιανουάριο σκοτώθηκαν πέντε άνθρωποι στη Seoul σε μια ακόμη πυρκαγιά που προκλήθηκε κατά τη διάρκεια αντιπαράθεσης με την αστυνομία, γεγονός που πυροδότησε διαδηλώσεις που κράτησαν εβδομάδες.)

Την επόμενη μέρα, η εταιρία εξέδωσε ανακοίνωση όπου δήλωνε ότι φτάνει μια με τη βία αλλά στην ουσία αναγνώριζε την ανθεκτική εργατική αντίσταση και απέσυρε την αστυνομία και τους μπράβους. Η εταιρία παρότρυνε την κυβέρνηση να προχωρήσει άμεσα σε διαπραγματεύσεις.

Μετά την επίθεση της 26ης-27ης που είχε σαν στόχο να απομονώσει τον αγώνα στη Ssangyong και να σπάσει την απεργία, άρχισαν δράσεις αλληλεγγύης έξω από το εργοστάσιο με σκοπό να προσελκύσουν ευρύτερη υποστήριξη. Σ' αυτές συμπεριλαμβάνονταν μια εκστρατεία ενημέρωσης στο δρόμο, κυρίως από οργανώσεις οικογενειών στο κέντρο της Seoul και στην περιοχή της Pyeongtaek, και μια 4ωρη γενική απεργία του KMWU, στη διάρκεια της οποίας μεταλλεργάτες από παρακείμενα εργοστάσια συγκεντρώθηκαν μπροστά από τις πύλες του εργοστασίου στη Ssangyong.

Έπειτα, την 1η Ιουλίου, μέσα στο ζεστό και υγρό κορεατικό καλοκαίρι, κόπηκε ολοκληρωτικά η παροχή του νερού, κάτι που ανάγκασε τους εργάτες να συλλέγουν όπως-όπως το νερό της βροχής και να φτιάξουν αυτοσχέδιες τουαλέτες από βαρέλια όταν όλες οι τουαλέτες βούλωσαν. Η πρόσβαση στο εργοστάσιο αποκόπηκε τελείως και οι προσπάθειες διαπραγμάτευσης κατέρρευσαν.

Στις 4 και στις 11 Ιουλίου, η KCTU (Κορεάτικη Συνδικαλιστική Συνομοσπονδία) πραγματοποίησε πανεθνικά εργατικά συλλαλητήρια σε υποστήριξη του αγώνα στη Ssangyong. Αυτές οι δράσεις, όμως, δεν είχαν μεγάλη προσέλευση και η ηγεσία του KMWU δίστασε να προκηρύξει μια καθολική απεργία σαν απάντηση στις επιθέσεις στο εργοστάσιο. Οι αγωνιστές πιστεύουν ότι το KMWU και η KCTU ασχολούνταν περισσότερο με τις επικείμενες συνδικαλιστικές εκλογές. (Επίσης, στις 11 Ιουλίου 927 αγωνιστές έκαναν μονοήμερη απεργία πείνας στο κέντρο της Seoul.) (Από την τετράχρονη εμπειρία μου στην Κορέα, τέτοιες δράσεις είναι απλά εθιμοτυπικές και

σπάνια επηρεάζουν την έκβαση ενός αγώνα, λειτουργώντας ίσως σαν βαρόμετρα αδυναμίας και απομόνωσης.)

Τελικά, στις 16 Ιουλίου, 3000 μέλη του KMWU συγκεντρώθηκαν μπροστά στο δημαρχείο της Pyeongtaek για να υποστηρίξουν την απεργία στη Ssangyong. Όταν μετά το συλλαλητήριο προσπάθησαν να κατευθυνθούν προς το εργοστάσιο, τους μπλόκαρε η αστυνομία και 82 εργάτες συνελήφθησαν επιτόπου. Στη διάρκεια μιας κατοπινής απόπειρας προσέγγισης του εργοστασίου με νερό και τρόφιμα, οι μπράβοι έκαναν ότι μπορούσαν για να σπάσουν όλα τα μπουκάλια νερού.

Οι μονομάχοι ουσιαστικά φόρεσαν τα γάντια τους τη Δευτέρα 20 Ιουλίου. Να πως περιγράφει την στρατιωτική επιχείρηση ένας εργάτης της κοντινής εταιρίας Kia Motors, ο οποίος πήγε μαζί με εκατοντάδες άλλους για να συμβάλλει στην υπεράσπιση του εργοστασίου από την επίθεση 300 αστυνομικών, μπράβων και απεργοσπαστών:

"Όταν τελειώσαμε τη νυχτερινή βάρδια στις 5:30 το πρωί, πήγαμε στην Pyeongtaek, στην μπροστινή πύλη του εργοστασίου Ssangyong, όπου οι συγκρούσεις συνεχίζονταν, όπως και την προηγούμενη μέρα. Στις 9:00 or 10:00 το πρωί πολλά λεωφορεία γεμάτα ματατζήδες έφτασαν στην πύλη μαζί με περίπου 20 πυροσβεστικά οχήματα. Ενώ οι 2000 ματατζήδες προσπαθούσαν να πλησιάσουν το εργοστάσιο βαφών, οι εργάτες απάντησαν με σφεντόνες και μερικές βόμβες μολότοφ. Ένας καταπέλτης εκτόξευε μπουλόνια και παξιμάδια σε ακτίνα 200-300 μέτρων και ήταν αποτελεσματικός. Τα λάστιχα που είχαν τοποθετηθεί σε μια προσπάθεια υπεράσπισης του εργοστασίου καίγονταν και ο μαύρος καπνός σκέπαζε τον ουρανό πάνω από το εργοστάσιο. Η εταιρία είχε κόψει τις παροχές νερού και φυσικού αερίου και είχε επιβάλλει στους εργάτες αποκλεισμό σε όλα τα είδη που έρχονταν από έξω, ακόμα και στο ιατρικό υλικό. Φαίνεται ότι η αρχική στρατηγική της εταιρίας ήταν να κάμψει τους εργάτες και να τους κάνει να αποχωρήσουν από το εργοστάσιο βαφών αυθόρμητα. Αργότερα την ίδια μέρα, ένα ελικόπτερο της αστυνομίας έριχνε δακρυγόνα στους εργάτες που αντιστέκονταν στις οροφές."

Στις 21 Ιουλίου, η KCTU κήρυξε γενική απεργία από τις 22 ως τις 24 Ιουλίου και προγραμμάτισε ένα πανεθνικό εργατικό συλλαλητήριο για το Σάββατο 25 Ιουλίου. Το KMWU προανήγγειλε στάσεις εργασίας για την 22α και την 24η σε υποστήριξη της απεργίας στην Pyeongtaek και των συνεχιζόμενων διαπραγματεύσεων. Αυτές οι απεργίες, στις οποίες η KCTU έχει τη συνήθεια να καλεί χωρίς να τις προπαγανδίζει ή να τις υποστηρίζει ουσιαστικά, παρέμειναν σκόρπιες και αναποτελεσματικές. Ο ίδιος εργάτης της Kia, αντιμέτωπος με την αστυνομία στην πύλη του εργοστασίου, ανέφερε τα εξής στις 22 Ιουλίου:

"Από την 20η Ιουλίου, με εισαγγελική εντολή, πάνω από 3000 ματατζήδες, μαζί με μια μονάδα καταδρομών, προσπαθούν να καταλάβουν το εργοστάσιο και δίνουν διαταγή στους εργάτες να το εκκενώσουν. Αφού οι εργάτες αρνήθηκαν να εκτελέσουν τη διαταγή, η αστυνομία εξαπέλυσε επίθεση κατά των καταληψιών εργατών για 7 συνεχόμενες μέρες και σ' αυτή την επίθεση συμμετείχαν πληρωμένοι μπράβοι και απεργοσπαστές από τις τάξεις των εργατών που δεν θα απολύονταν. Η

αστυνομία έκανε ακατάπαυστη ιδεολογική προπαγάνδα και ένα ελικόπτερο της πετούσε χαμηλά για να μην αφήνει τους εργάτες να κοιμηθούν και να τους σπάσει το νηθικό. Έχουν κόψει την παροχή του νερού και του φυσικού αερίου και αρνούνται την είσοδο στο εργοστάσιο στην ανθρωπιστική ιατρική βοήθεια. (Το ηλεκτρικό δεν έχει κοπεί για να μην αποσυντεθούν οι βαφές και άλλα εύφλεκτα υλικά.) Από την 21η και μετά η αστυνομία ρίχνει από τα ελικόπτερα δακρυγόνα στους εργάτες που αγωνίζονται πάνω στην ταράτσα του τμήματος βαφών. Αυτό το δακρυγόνο περιέχει ένα τοξικό συστατικό που μπορεί να λιώσει το σπογγώδες λάστιχο. Κατά διαστήματα, όταν οι ματατζήδες προσπαθούν να εισέλθουν στο εργοστάσιο βαφών, χρησιμοποιούν ένα ειδικό όπλο που ρίχνει 50000 βολτ και καρφιά, ενώ οι απεργοσπάστες χρησιμοποιούν σφεντόνες από το απέναντι κτίριο. Εμείς, φυσικά, πολεμάμε την αστυνομία με μεταλλικούς σωλήνες και βόμβες μολδοφ στο δρόμο μπροστά από το εργοστάσιο για να υπερασπίσουμε την απεργία.

Μέχρι τα τέλη Ιουλίου, οι περίπου 700 εργάτες που είχαν απομείνει στο εργοστάσιο έτρωγαν μια χούφτα ρυζιού αντί για κανονικά γεύματα και έπιναν βρασμένο νερό βροχής. Παρόλο που πολλοί εργάτες είχαν τραυματιστεί στη διάρκεια των συγκρούσεων, συνέχιζαν με αποφασιστικότητα τον αγώνα. Στις 20 Ιουλίου, η γυναίκα ενός στελέχους του συνδικάτου αυτοκτόνησε. Αν και ο άντρας της δεν θα απολυόταν, εκείνος συμμετείχε στον αγώνα παρά τις επαναλαμβανόμενες απειλές από την εργοδοσία. Η γυναίκα του ήταν μονάχα 29 χρονών. Μέχρι σήμερα πέντε άτομα έχουν πεθάνει ή αυτοκτονήσει σαν αποτέλεσμα της απεργίας. Στις 25 Ιουλίου, η KCTU διοργάνωσε συλλαλητήριο μπροστά από το σιδηροδρομικό σταθμό της Pyeongtaek. Μετά το συλλαλητήριο, οι εργάτες μαζί με άλλους συμμετέχοντες, οπλισμένοι με μεταλλικούς σωλήνες και πέτρες από τα πεζοδρόμια, συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής στην προσπάθειά τους να κάνουν πορεία στην πύλη του εργοστασίου της Ssangyong. Η άγρια επίθεση της αστυνομίας μας ανάγκασε να υποχωρήσουμε από το μπροστινό μέρος του εργοστασίου, οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν μέχρι αργά τη νύχτα στους δρόμους της Pyeongtaek. Εμείς του KMWU είχαμε προγραμματίσει να κατέβουμε σε όωρη γενική απεργία στις 29 Ιουλίου αλλά, όπως γνωρίζεις, είναι πολύ δύσκολο να κινητοποιήσουμε όλα τα μέλη του σωματείου για να συμμετέχουν σε μια τέτοια απεργία. Η εργοδοσία ήθελε να διατηρήσει την νηθική ανωτερότητα, λέγοντας ότι μπορεί να οδηγηθεί σε χρεωκοπία.

Μετά από πιέσεις πολιτικών οργανώσεων και κάποιων βουλευτών, η εργοδοσία και το συνδικάτο της Ssangyong είχαν προγραμματίσει συνάντηση στις 25 Ιουλίου. Η εργοδοσία, όμως, ακύρωσε μονομερώς τη συνάντηση, με μοναδική αιτιολογία (όπως υποστήριζαν) ότι οι εργάτες πέταγαν ακόμα μεταλλικά παξιμάδια και απέρριψε το αίτημα του συνδικάτου για απόσυρση των απολύσεων, αν και αυτό είχε προτείνει στη θέση τους ένα κυκλικό καθεστώς προσωρινής απλήρωτης ανάπαυσης για όλους τους απολυμένους εργάτες. Η εργοδοσία δεν έκανε δεκτή την παραχώρηση του συνδικάτου και δήλωσε ότι θα δεχτεί μονάχα τις απολύσεις. Στις 27 Ιουλίου, οι εργάτες της Ssangyong έδωσαν συνέντευξη τύπου μπροστά από το εργοστάσιο βαφών, ξεφεύγοντας για λίγο από την αποπνικτική ατμόσφαιρα του

εσωτερικού του. Τα αιτήματα αυτού του συλλαλητηρίου ήταν:

- 1) Απόσυρση της αστυνομίας
- 2) Άμεσες διαπραγματεύσεις με την εργοδοσία και την κυβέρνηση
- 3) Δημοσιοποίηση των αποτελεσμάτων της έρευνας για τις παράνομες εκροές που προκαλούνται από τη χρήση κινητήρων τεχνολογίας υβριδικού-ντίζελ

Τέλος, θα ήθελα να κλείσω, παραθέτοντας το τελευταίο κομμάτι της συνέντευξης τύπου: ' κάνουμε το καλύτερο δυνατό για να λύσουμε αυτή τη διαμάχη με την αρχή της ειρηνικής επίλυσης μέσω διαλόγου. Παρ' όλα αυτά, αν συνεχιστεί αυτή η άγρια, θανατηφόρα καταστολή, δηλώνουμε ανοιχτά την απόφασή μας να αγωνιστούμε μέχρι θανάτου '

Όσοι βρισκόμαστε εδώ μέσα θα δείξουμε στον κόσμο την αποφασιστικότητά μας να πεθάνουμε όχι μονάχα σαν εργάτες αλλά και σαν άνθρωποι. Θα πολεμήσουμε ανελέητα, θα ανακτήσουμε τα δικαιώματά μας και θα επιστρέψουμε επιτέλους σπίτια μας."

Στις καθημερινές συγκρούσεις με την αστυνομία από τις 20 μέχρι τις 27 Ιουλίου, η αστυνομία, οι μπράβοι και οι απεργοσπάστες είχαν ανακαταλάβει ολόκληρο το εργοστάσιο με εξαίρεση το τμήμα βαφών. Ισχυρές δυνάμεις της αστυνομίας είχαν μαζευτεί στο διπλανό κτίριο, λίγα μέτρα από την είσοδο του τμήματος βαφών.

Αφού οι νέες προσπάθειες για διαπραγματεύσεις κατέρρευσαν και πάλι το σαββατοκύριακο 1-2 Αυγούστου, κόπηκε και η παροχή ηλεκτρικού στο τμήμα βαφών, αναγκάζοντας τους εργάτες να ανάβουν κεριά το βράδυ. Η τελική μάχη άρχισε στις 3 Αυγούστου και συνεχίστηκε μέχρι τις 5 του μηνός.

100 απεργοί είχαν εγκαταλείψει την κατάληψη στη διάρκεια της νύχτας (πολλοί από ανδία για την αναληψία του κράτους και για τη βία της εταιρίας). Στις τελικές διαπραγματεύσεις, ο πρόεδρος του τοπικού συνδικάτου συμφώνησε στην πρόωπη συνταξιοδότηση (π.χ. απόλυση με αποζημίωση) για το 52% των καταληψιών, με το 48% να παίρνει ετήσια άδεια άνευ αποδοκών, μετά το πέρας της οποίας θα επαναπροσληφθεί, αν το επιτρέπουν οι οικονομικές συνθήκες. Η εταιρία θα πληρώσει επίσης μια μηνιαία επιχορήγηση περίπου 35000 ευρώ σε κάποιους εργάτες που μετατέθηκαν σε θέσεις πωλητών.

Σαν να μην έφταναν αυτά, τις επόμενες μέρες, ακολούθησαν συλλήψεις και εκκρεμούν κατηγορίες για δεκάδες εργάτες. Επίσης, μια αγωγή 31,5 περίπου εκατ. ευρώ κατά του ΚΜWU κερδήθηκε από την εταιρία. Όπως προαναφέραμε, μπορεί να ακολουθήσουν και άλλες αγωγές, πιθανότατα με βάση ένα νόμο που στο έχει παρελθόν βυθίσει πολλούς απεργούς εργάτες στην πιο βαθιά φτώχεια. Η εταιρία υπολογίζει τις ζημιές σε 181,5 εκατ. ευρώ και τα οχήματα που κάηκαν για την παραγωγή στη διάρκεια της απεργίας σε περίπου 14600.

Αυτή η προμελετημένη εκδίκηση από την κυβέρνηση και την εταιρία δείχνει μια σαφή κλιμάκωση της γενικευμένης επίθεσης ενάντια σε οποιαδήποτε αντίσταση.

Πριν από ένα χρόνο, το καλοκαίρι του 2008, η 12μηνη απεργία στα καταστήματα E-Land έληξε με ήττα. Από τους 10000 εργαζόμενους που είχαν πληγεί το καλοκαίρι του 2007, πολλοί επέστρεψαν στις δουλειές τους, αποδεχόμενοι την άθλια προσφορά που είχαν αρχικά απορρίψει. Άλλοι είχαν ήδη βρει καινούργιες δουλειές. Οι εργαζόμενοι στα E-Land είχαν κάνει επανειλημμένα καθιστικές διαμαρτυρίες, είχαν καταλάβει καταστήματα και είχαν αρκετές φορές συγκρουστεί με την αστυνομία και τους μπράβους που ήθελαν να συνοδεύσουν τους απεργοσπάστες μέσα στα μαγαζιά. Παρ' όλα αυτά, μετά την ήττα δεν προέκυψαν αντίποινα όπως αυτά που υφίστανται οι εργάτες της Ssangyong.

Η κυβέρνηση του Lee Myong Bak και του κόμματος Hanaradang έχει βαθιές ρίζες στη δικτατορία του Park Chung-hee (1961-1979), τα δοξασμένα χρόνια που η Κορέα αναδείχθηκε η πρώτη "ασιατική τίγρη". Η κόρη του Park έχασε με οριακή πλειοψηφία από τον Lee στις εκλογές για την ανάδειξη προέδρου του κόμματος το 2007. Γενικότερα, τα τελευταία χρόνια με έναυσμα την ασταθή ανάπτυξη τη δεκαετία του '90 και πάνω απ' όλα την οικονομική κατάρρευση του 1997-98, όταν η Κορέα τέθηκε υπό τον έλεγχο του ΔΝΤ, έχει διαδοθεί στην κορεάτικη κοινωνία μια ρόδινη εικόνα της δικτατορίας του Park, η οποία τονίζει τον οικονομικό δυναμισμό της και υποβαθμίζει την άγρια καταστολή που επέβαλλε. (Ένας από τους βασικούς όρους που έθεσε το ΔΝΤ για να δώσει το ύψους 57 δις δολαρίων πακέτο διάσωσης ήταν μια τεράστια επέκταση του καθεστώτος ελαστικότητας στους εργαζόμενους.) Η κυβέρνηση Lee όχι μόνο απέσυρε ένα φόρο στις αγοραπωλησίες πολυτελών ακινήτων τον οποίο είχε ψηφίσει η προηγούμενη κυβέρνηση Noh, αλλά επέστρεψε και τα χρήματα που είχαν εισπραχθεί αυτά τα χρόνια. Στη διάρκεια της απεργίας στη Ssangyong πέρασε και έναν ιδιαίτερα αμφιλεγόμενο νόμο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, που θα επιτρέψει σε μια κοινοπραξία μιντιακών πολυεθνικών τύπου Rupert Murdoch να σβήσουν απ' το χάρτη τις ασθενέστερες και πιο κριτικές φωνές. Ο Διαβόητος Νόμος Εθνικής Ασφάλειας της Κορέας, που ψηφίστηκε το 1948 την εποχή του εμφύλιου που προηγήθηκε του "Πολέμου της Κορέας" (στη διάρκεια του οποίου σκοτώθηκαν εκατοντάδες χιλιάδες αριστεροί), παραμένει σε ισχύ και εφαρμόστηκε πρόσφατα στη σύλληψη μελών σοσιαλιστικών ομάδων, με μόνη αιτιολογία το γεγονός ότι ήταν σοσιαλιστές, καθώς και διανομέων βιβλίων που πουλούσαν βιβλία που υποτίθεται ότι υποστήριζαν τη Βόρεια Κορέα.

Η ήττα στη Ssangyong δεν μπορεί απλά να αποδοθεί στον ανεπαρκή ρόλο που έπαιξε η πανεθνική οργάνωση KMWU, η οποία από την αρχή επέτρεψε να οδηγηθούν οι διαπραγματεύσεις στο στενό σκεπτικό "όχι στις απολύσεις". (Αντίθετα, ο πρόεδρος του τοπικού συνδικάτου, που τελικά υπέγραψε το έγγραφο της παράδοσης, έμεινε μέχρι τέλους στο κατελημμένο εργοστάσιο, παρόλο που δεν ήταν στη λίστα των απολυμένων.) Ούτε μπορούμε να τη δικαιολογήσουμε απόλυτα με βάση την ατμόσφαιρα της οικονομικής κρίσης. Οι δύο αυτοί παράγοντες αναμφισβήτητα έπαιξαν βασικό ρόλο. Πέρα, όμως, από τον αναντίρρητο αντίκτυπό τους, είναι η συνεχής υποχώρηση της κορεάτικης εργατικής τάξης, κυρίως μέσω της ελαστικοποίησης, που τώρα μια επηρεάζει περισσότερο από το 50% του εργατικού

δυναμικού. Χιλιάδες εργάτες από παρακείμενα εργοστάσιο βοήθησαν επανειλημμένα στην απεργία της Ssangyong αλλά δεν έφτανε αυτό. Η ήττα των απεργών της Ssangyong, παρόλο τον ηρωισμό και την αντοχή τους, θα επιδεινώσει την επικρατούσα πτώση του ηθικού, μέχρι να αναπτυχθεί μια στρατηγική η οποία θα μπορέσει να συγκεντρώσει πλατειά υποστήριξη για να τους επιτρέψει όχι απλά να δίνουν τέτοιες αμυντικές μάχες αλλά να περάσουν στην επίθεση.

(1) Στις 31 Μαρτίου 2009 η Ford/Visteon ανακοίνωσε το κλείσιμο τριών εργοστασίων στο Ηνωμένο Βασίλειο και την απόλυση 610 εργατών. Η εταιρία κήρυξε πτώχευση και χωρίς καμία προειδοποίηση απέλυσε τους εργάτες. Οι εργάτες στο εργοστάσιο του Belfast απάντησαν με άμεση κατάληψη του εργοστασίου και ακολούθησαν εκείνοι στο Basildon (Essex) και στο Enfield (βόρειο Λονδίνο). Μετά από 48 ημέρες, στις 18 Μαΐου, το συνδικάτο έσπευσε να υπογράψει συμφωνία με την εργοδοσία, παραμερίζοντας τους πιο ριζοσπαστικούς εργάτες και αποδεικνύοντας τον ύποπτο ρόλο που έπαιξε καθ' όλη τη διάρκεια των καταλήψεων.

Παρ' όλο που τελικά οι απεργοί της Ssangyong υποχώρησαν και υπέγραψαν μια συμφωνία που δεν τους εξασφάλιζε τις θέσεις εργασίας τους, κάτι που ο συγγραφέας του παρόντος άρθρου χαρακτηρίζει ως ήττα, οι 77 μέρες της απεργίας τους προκάλεσαν ένα μεγάλο ρήγμα στην πλευρά των αφεντικών. Σε μια περίοδο παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και επίθεσης του Κεφαλαίου, πάλεψαν με όλα τα μέσα ενάντια στην αναδιάρθρωση και ξεπέρασαν το ψευδές δίλημμα βία-μη βία, μιλώντας στ' αφεντικά στη μόνη γλώσσα που καταλαβαίνουν. Πολέμησαν μέχρι εσχάτων και σίγουρα η παρακαταθήκη που αφήνει πίσω του ο αγώνας τους θα είναι μεγάλη τόσο μέσα όσο και έξω από τα σύνορα της Νότιας Κορέας. Ωστόσο, δεν μπορούμε να μην αναγνωρίσουμε τα όρια και τις αντιφάσεις ενός τέτοιου, εν πολλοίς, διεκδικητικού αγώνα. Η ταξική αλληλεγγύη των εργατών από άλλες αυτοκινητοβιομηχανίες ήταν σημαντική, τα υλικά αποτελέσματα, όμως, ήταν πενιχρά. Όσο τα συγκρουσιακά/ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά δεν διαχέονται στο ευρύτερο κοινωνικό καπιταλιστικό κότεργο, οι αγώνες σβήνουν μέσα στην απομόνωση και τη μερικότητα. Έτσι κι αλλιώς, πόσο μακριά μπορεί να πάει ένας αγώνας που απλά ζητάει την επαναπρόσληψη στα κότεργα της μισθωτής εργασίας και την εξασφάλιση μιας μίζερης σύνταξης; Αυτά και άλλα ερωτήματα ανοίγονται ξανά και ξανά, ένα όμως είναι βέβαιο. Ο γερο-τυφλοπόντικας συνεχίζει να σκάβει...

